

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Fjärde söndagen efter påsk, tema: *I världen men inte av världen*. Text: 1 Joh 3:19–24:

19 Då vet vi att vi är av sanningen, och inför honom kan vi övertyga vårt hjärta, 20 om det fördömer oss, att Gud är större än vårt hjärta och vet allt. 21 Mina älskade, om hjärtat inte fördömer oss har vi frimodighet inför Gud, 22 och vad vi än ber om, det får vi av honom eftersom vi håller hans bud och gör det som gläder honom. 23 Och detta är hans bud: att vi ska tro på hans Sons namn, Jesus Kristus, och älska varandra så som han befallt oss. 24 Den som håller fast vid hans bud förblir i Gud och Gud i honom. Och att Gud förblir i oss, det vet vi av Anden som han gett oss.

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Kom och visa oss din kärlek och låt den flöda hos oss så att vi kan älska varandra som du har befallt oss. Amen.

Senaste söndag betraktade vi himlen. Den ger ett hopp om en härlighet som finns framför oss, och den grundar sig i Jesu Kristi uppståndelse från de döda. Men när vi låter vår blick sjunka ner till världen vi lever i kan det kännas som om modet sjunker. Vi ser ingen härlighet omkring oss. Den som drömmer om att vår värld ska förvandlas till ett tusenårigt lycorike har verkligen kommit på skam.

Vårt tema är tvådelat: I världen men inte av världen. Där finns den onda, avfallna världen med som bakgrund till det himmelska, Guds kärlek i Jesus Kristus. Det finns en kamp mellan dessa. Den kampen är avklarad en gång, och den är också en verklighet för oss i dag. Det är Guds kärlek som kan föra oss igenom kampen. Det kan låta som om vår text är lagisk: den handlar mycket om oss, vår kärlek och hur vi håller Guds bud. Men vi ska se att allt startar i Guds kärlek, evangeliet.

Vi ska i vår predikan i dag börja med att se på den onda världen och hur Gud hanterar den. Sedan ska vi lyfta vår blick och se hur Gud älskar världen och genom Jesu uppståndelse gett oss ett hopp mitt i den onda världen. Och för det tredje ska vi se hur Gud har tänkt att vi

ska klara oss mitt i denna konfliktfyllda tillvaro och hur vi ska hjälpa andra människor att se det himmelska hoppet.

1. Gud och den onda världen

Låt oss först ta avstamp i GT-texten. Där finns en bakgrund som kan kasta ljus över en del av dagens frågor. Många frågar i dag: Var finns Gud mitt i allt det som sker runt om i världen? Varför låter han folk lida under terror och fruktansvärda illgärningar? Många av oss har också provat på sorg, svåra sjukdomar och smärtor och kanske ställt samma fråga: varför, Gud, gjorde du så? Varför tog du bort min kära? Varför hör du inte mina böner och tar bort det onda ifrån mig?

I GT-texten från Jes 42 läste vi:

Herren drar ut som en hjälte, han eggas upp sig med en krigares iver. Han ropar högt, han höjer härskri och visar sin makt mot sina fiender.

Det låter nog som ett ständigt härskri när man följer nyheterna i dag. Men är det Gud som visar sin makt? Verkar det inte mera som djävulens makt när vi ser hur människor slaktas och utsätts för grymheter?

Avsnittet i Jes 42 som vår GT-text är hämtat från handlar i stort om Herrens tjänare, alltså om Jesus, Messias. Det visar på kontrasten mellan hedningarnas krigshets och den ödmjukhet som Jesus visar: *Ett brutet strå ska han inte krossa, en tynande veke ska han inte släcka* (v 3). Tidigare har Jesaja vittnat om hur assyriernas mäktiga kung Sanherib besegrades utan våld och svärd, när han måste lämna belägringen av Jerusalem år 701 f Kr. Han var kung i det rike som farit så grymt fram med Nordriket ett par årtionden innan. Nu säger Jesaja att Messias också ska bli ett ljus för hednafolken. Också dessa fientliga folk är föremål för Guds omsorg. Och så uppmanar han att sjunga en lovsång och ge Herren ära.

Gud vill nämligen ingen syndares död. Han vill samla människor också från det som under GT-tiden kallades hednaländerna, alltså också våra länder långt uppe i norr. Men ondskan kan han inte tåla. Han kunde använda kungarna från Assyrien och Babel som sina

tjänare för att straffa sitt folk som inte hållit sig till de bud han hade gett dem. Och då såg det ut som om han hade glömt dem. Att han hade svikit sitt löfte till fäderna. Men det hade han inte gjort. Mitt i detta lidande som fanns runt Jesaja fick han som Guds profet se hur ett ljus skulle tändas: en Son skulle bli född, och denna Son skulle bli Herrens tjänare som skulle bli slagen för folkets missgärningar.

Och han har inte blivit annorlunda i dag. De folk som lider under krig och fasor vill han också ge hopp genom samme Son, som har lidit och dött för deras synders skull. Och han vill också låta evangeliet omvända de krigiska folk som härjar med sina bomber. Och oss som för syndens skull dras med många slags lidanden och oro ger han hopp: Han har sin hand över allt.

Genom Jesaja säger Herren: *Länge har jag tigit, jag höll mig stilla, jag lade band på mig* (v 14). Gud har tålmod. Han vill inte någon syndares död. Men han ska ödelägga berg och höjder. Han ska gå till doms med sina fiender. Det här ska ske på den dag han har bestämt. Han ska en dag komma för att döma världen, och då ska hans fiender gå bort till evig skam och följa den gud som har lett dem till allt det onda som vi ser i världen. Då är hans tålmod slut.

Så här har den gudsfrånvända världen sett ut från tidernas början, ända från syndafallet. Så kommer den att se ut tills Jesus kommer tillbaka. I denna värld lever vi Jesu vänner i trångmål och svårigheter. Det onda i världen drabbar oss som lever i världen.

Inför våra frågor, var Gud finns, får vi nöja oss med att se hur Gud behåller makten över allt det onda, och vi vet att han en dag ska göra slut på det. För han hatar det onda och det ska inte få följa med till den härlighet som han har berett åt oss som tror på Jesus och följer honom.

Gud är ingalunda maktlös när han ser ut över världen och ser allt det onda som sker. Men han bidar sin tid. Han vill under den här tiden att hans folk, alltså också vi, ska verka för att alla folk ska lära känna hans kärlek, som har uppenbarats i Jesus Kristus. Det är vårt uppdrag att som kristna leva så att det syns att vi

har ett annat hopp än det som världen har: att vi lever i världen, men inte av världen.

Vår Jesajatext ger oss ett löftesord till sist: *Jag ska inte överge dem*. Han är med oss i våra lidanden i världen. Låt oss se hur han är med.

2. Gud älskar världen

Vi känner oss ofta ängsliga och svaga. Ja, lagen och vårt samvete säger oss att Gud dömer oss.

Men låt oss rikta om vår blick. Vi ska inte se in i vårt hjärta, som fördömer oss. Vi ska se på Guds kärlek, som är uppenbarad i Jesus och som vi har så stora vittnesbörd om i Den heliga Skrift. Han har gett oss Anden, som vittnar om Jesus i Ordet. Där finns sanningen. Ja, Jesus sade att han själv är Sanningen. Och han har beskrivit för oss hur stor Guds kärlek är (Joh 3:16):

Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.

Vi lever i påsktiden, i uppståndelsens glädjefulla tid. Den får sin kraft av att den uppståndne har bevisat sin seger över synd, död och djävul. Det är där Guds kärlek strålar.

När vi upplever att vårt hjärta fördömer oss, eller när vi tycker att allt känns hopplöst, eller när vi tycker att Gud inte hör vad vi ber honom om, då ska vi gå till hans Ord, till Sanningen. Då ska vi lyfta våra blickar upp från vårt eget hjärta och den oro vi har där, och se på den Uppståndne och se vilka trygga och starka löften han ger oss i Ordet.

Johannes har längre fram (4:10) en anvisning som förklarar det han säger i vår text:

Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud, utan att han har älskat oss och sändt sin Son till försoning för våra synder.

Först kom Guds kärlek, sedan vår kärlek. När vi ser med ängslan på vårt hjärta och känner att vi inte fyller de förväntningar Gud ställer på oss, ska vi rikta om blicken och se uppåt. Vi ska se på den kärlek som Gud har uppenbarats i Jesus.

Gud är större än vårt hjärta. Kärleken i vårt hjärta är inte fullkomlig. Men Jesus levde utan synd. Hans kärlek är fullkomlig. Och för att vi skulle få frid i vårt samvete, när det anklagar och dömer oss, tog han på sig vår synd och led straffet för den i sin död på Golgata kors. Därför sa han på korset: *Det är fullbordat*. Vår synd är fullständigt sonad. Det var den fullkomliga kärlekens handlande. Därför har vi frimodighet inför Gud.

När vårt hjärta fördömer oss ska vi flytta bort blicken från nådens verk inom oss, den kärlek som är bristfällig och svag, och i stället se på nådens verk utom mig, så som Rosenius beskriver det i en känd sång. Åter igen ska vi påminna om hans verk, som i sin stora kärlek till världen sände Jesus att dö på ett kors för alla människor och därmed också för dig och mig, och för att uppstå som bevis för att hans ord är sanning. Det är den säkra garantin för att inget återstår för oss att göra, för att säkerställa att Gud ger oss tillgång till sin himmel. För om han har frälst hela världen från synden så har han också tagit bort dina och mina synder. Därmed har jag rätt att komma inför Gud med rent samvete. Då ska inte vårt hjärta längre döma oss. Så har Gud ordnat det, och det bevisar han i sitt Ord, som är Sanningen.

3. Vårt uppdrag i världen

Det kan vara väldigt svårt att leva i den här världen. Men Gud är med. För det första vill han få oss att se längre än till tidens ondskor och lidanden. Han visar oss det himmelska hoppet, som ger oss frimodighet att vara hans vittnen i världen.

Nu vill Gud ge sådana oss svaga och bristfulla människor ett uppdrag: att älska varandra så som han har befallt oss. Det är via oss som himlen kommer till jorden. Han har gett oss ett bud: *att vi ska tro på hans Sons namn, Jesus Kristus, och älska varandra så som han befallt oss*.

Det finns alltså två sidor av detta bud: det första är att tro på Jesus, och det andra är att lyssna till hans bud om att älska och handla efter dem.

När vi lyfter vår blick mot himlen får vi befrielse från det som fördömer vårt hjärta och

samvete, alltså lagens dom över vår synd. För där ser vi att Jesus har uppfyllt alla lagens krav och blivit vår rättfärdighet. Där får vi frimodighet att se på vår värld, och särskilt på dem som står oss nära, dem som vi umgås med i vår vardag.

När vi ser på vår medmänniska ser vi andra som Jesus har lidit döden för, och som han vill ha med till himlen. Men i många fall ser vi sådana som går mot helvetet, för de känner inte Jesus. *Den som inte har Sonen, har inte livet*, skriver Johannes så allvarligt. Det kan hända att dessa människor, kanske någon i församlingen, eller kanske rentav våra egna familjemedlemmar, lever i trots mot Guds bud. Det är då ett tecken på att de inte lever i gemenskap med Jesus, för den som gör uppror mot Guds bud lever inte i Jesu kärlek.

Johannes understryker: älska varandra så som han befallt oss. Det sa Jesus själv när han gav oss missionsbefallningen: Lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och därför understryker Johannes: *Den som håller fast vid hans bud förblir i Gud och Gud i honom*.

Hur gör vi då om vi ser omkring oss och ser att någon av våra bröder och systrar i Kristus lever annorlunda än Guds ord lär? Ska vi se bort och låtsas att vi inte vet om det? Nej, då sviker vi dem, om vi inte säger sanningen. Vi har också här fått ett klart bud av Jesus. Det står i Matt 18:15:

Om din broder har syndat, så gå och ställ honom till svars enskilt, er emellan.

Det finns också en fortsättning: om det inte hjälper, ta med dig en eller två, eller säg det i sista hand till församlingen. Det är kärlekens anvisning. Lägg märke till att det här gäller en broder i tron, det är inte så att vi ska gå runt och söka efter alla möjliga människor som inte lever enligt Guds bud. Här gäller det en som lärt känna Jesus och som nu genom att trotsa Guds bud står i fara att komma bort från Jesus genom att förhärda sitt hjärta. Om vi älskar vår medmänniska vill vi också upprätta honom. Och vi ska göra det kärleksfullt och ödmjukt. Så säger också Paulus i Gal 6:1:

Bröder, om någon skulle ertappas med en överträdelse, då ska ni som är andliga

*människor med mild ande upprätta honom.
Men se till att inte du också blir frestad.*

När vi står inför de här kärleksfulla anvisningarna återvänder blickarna mot vårt samvete som dömer oss. Det här har jag inte lyckats med. Det här har jag inte vågat ta till tals. Men vi får då åter se på Honom som tar emot syndare. Han gav Petrus ett uppdrag att vara herde, fast han så grovt hade förnekat sin Herre. Så vill han också upprätta oss och ge sin Ande till oss så att vi kan tro på honom och älska varandra så som han befallt oss. Därför vill vi noggrant se efter vad han vill med det som han har uppenbarat för oss i Bibeln.

Och så ska vi inte glömma det stora löftet som Johannes repeterar, enligt vad han hörde Jesus undervisa:

Vad vi än ber om, det får vi av honom eftersom vi håller hans bud och gör det som glädder honom.

Även om vi i vår svaghet felar i mycket, så vet vi att vi inte behöver ängslas, för vi får gå till honom varje dag och varje stund och försäkra oss om att han förbarmar sig över oss för Jesu Kristi skull. Och så får vi be om kraft att hålla hans bud och vi får lägga fram alla våra nära och kära i bön och veta att Gud hör oss, för Jesu skull. Det är vår rättighet som himmelrikets barn, fast vi är mitt i en ond värld. Amen.

Bön: Lovad vare du Gud, och välsignad i evighet, som med ditt ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Låt din Helige Ande stadfästa Ordet i våra hjärtan, så att vi inte blir glömska hörare, utan dagligen växer till i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och blir saliga genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.